

de platja, una terrisseria, lloc on més endavant hi hauria un cementiri. Les diferents excavacions arqueològiques han pogut determinar que la vila funcionava com a centre d'una explotació agrícola, que combinava zones de treball amb altres de residencials. Tot fa pensar que l'espai representava un paisatge idíl·lic. Sempre és d'agrair la descoberta de restes que ens permeten mirar enrere i dibuixar una imatge sobre com eren i vivien els nostres ancestres.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM AUGER

La Biblioteca Comtat de Cerdanya s'amplia

| Finalment, i després d'anys d'espera, s'inicien les obres d'ampliació de la Biblioteca Comtat de Cerdanya de Puigcerdà. Fins ara, la biblioteca ocupava tota la primera planta i la meitat de la planta baixa de l'edifici. Aquestes obres permetran eixamplar la planta baixa amb l'espai que fins ara ocupava el casal d'avis. La intenció és desplaçar-hi la sala infantil i obrir-hi una sala d'actes polivalent. Això permetrà guanyar una zona que es destinarà a la col·lecció Pirineus, especialitzada en bibliografia pirinenca, i el centre del poble guanyarà una sala polivalent oberta en ple passeig del 10 d'Abril. Invertir en cultura és sempre una bona notícia i, en aquest cas, encara més. Puigcerdà necessita un espai d'aquestes característiques on es faciliti l'accés a la cultura, especialment per als més joves, i una sala polivalent plena d'activitats en ple nucli antic. A més, aquest nou espai està en el camí cap a l'escola que fan cada dia centenars de joves i nens del municipi; esperem que hi trobin allò que necessiten.

>> Edifici del passeig del 10 d'Abril de Puigcerdà que acull el Casal d'Avis Sant Domènec, la Biblioteca Comtat de Cerdanya i l'Arxiu Comarcal de la Cerdanya.

L'Ajuntament de Llivia a YouTube

Si la pandèmia ens ha deixat una cosa clara és que la segona dècada del segle XXI serà digital o no serà. L'acceleració de la digitalització que vivim fa que tots plegats ens hàgim posat al dia en matèria d'aplicacions, dispositius i noves formes de comunicació.

L'Ajuntament de Llivia ha anunciat recentment la voluntat d'avançar en aquesta direcció i ha unit l'Ajuntament, el Museu de Llivia i Turisme de Llivia en un canal de YouTube. Elies Nova, alcalde de la vila, no ha donat gaires pistes del que es podrà trobar en aquest canal, però si seguim les xarxes socials de l'alcalde mateix, ens en podem fer una idea. Esperem, doncs, poder seguir en directe plens, actes culturals i tota mena de divulgacions sobre diferents aspectes turístics de la vila.

Una iniciativa que respon a la voluntat de comunicació i transparència del consistori i que, inevitablement, apropa les institucions als veïns. Una eina de comunicació fonamental que, malgrat que necessita molta dedicació, avui en dia no es pot obviar.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Vint-i-vuit anys d'escola en barracons

| Sembla que Ensenyament farà gestions i visitarà els barracons i l'espai que serveixen per impartir les classes al poble de Lliurona, una població al cor de l'Alta Garrotxa actualment dependent de l'Ajuntament d'Albanyà. La finalitat d'aquesta visita és estudiar la necessitat de construir-hi una escola d'obra. Després de vint-i-vuit anys d'estar en barracons, ara es plantegen fer un pas més, segurament motivat pel fet que el 2022 finalitza la cessió dels terrenys que actualment ocupen els espais docents. Es tracta d'una escola pública rural de muntanya que sembla que té unes característiques que la defineixen com a única a Catalunya. Aquest curs hi ha setze alumnes i dos grups de classe: un d'infantil i un altre de primària. Tots els estaments implicats, des dels mestres fins a l'Ajuntament, l'Associació de Veïns, l'AMPA i potser algun més, posen de manifest la importància cabdal

de continuar fomentant l'existència de l'escola, ja que és, segurament, un dels principals motors que fan possible la convivència en aquest indret del país.

Un refugi de muntanya interfronterer

| Sense moure'ns de l'Alta Garrotxa, volem fer esment a la continuació de les obres de rehabilitació del refugi d'excursionistes de Sant Aniol d'Aguja, que fa temps que duren. Està ubicat a l'antiga rectoria que hi ha al costat de l'església romànica, en una vall preciosa a la qual sortosament algunes restriccions impedeixen accedir en cotxe. L'Associació d'Amics de Sant Aniol fa anys que hi treballa d'una manera altruïsta i desinteressada, que és com funcionen moltes de les obres de rehabilitació del nostre país. Ha comptat amb la col·laboració de la Diputació de Girona i del Consorci de l'Alta Garrotxa, que, a més de refer el refugi, hi vol ubicar un centre d'interpretació de l'entorn i alhora restaurar-lo com a punt de trobada entre les comarques d'un costat i de l'altre de la frontera, que des de temps molt reculats ja l'hi han considerat. De fet, l'Aplec de Sant Aniol és conegut com l'«Aplec dels francesos», ja que sempre n'hi ha acudit un bon nombre. És un lloc d'encontre d'excursionistes de la Catalunya transfronterera i, per tant, el centre del punt de trobada no serà difícil d'aconseguir. Una mostra d'aquesta bona entesa és l'ajut de l'Ajuntament de Sant Llorenç de Cerdans i la Casa de la Generalitat de Perpinyà, a més dels consistoris de Banyoles i Montagut i Oix, el Consell Comarcal de la Garrotxa i un seguit d'empreses i particulars.

>> La petita església de Sant Aniol i l'antiga rectoria l'any 1949, amb un grup de persones que hi devien celebrar alguna festivitat.

(Foto: JOSEP M. DOU CAMPS)

Una situació endèmica | Darrerament s'han fet diverses reunions dels sectors econòmics i socials de la comarca de la Garrotxa i també d'altres

indrets del país per tornar a reclamar la variant d'Olot i de les Preses. És increïble que a la Garrotxa hi hagi una falta d'infraestructures de transport i comunicacions tan impròpia del temps en què vivim, un fet especialment greu si tenim present que és la quarta comarca més industrialitzada de Catalunya, amb un pes que representa el 48 % de l'activitat econòmica —i que augmenta en nombre de treballadors si hi sumem els dels serveis vinculats. Durant anys han desfilat per la Garrotxa tot de consellers del ram, prometent terminis d'execució, i no se n'ha complert ni un. Tot un desastre!

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Mòbils en moviment | El Festival Internacional del Circ Elefant d'Or vindrà a Girona, si la pandèmia no hi posa més traves, aquest juny, però sense carpa. Les dificultats logístiques i els condicionaments sanitaris hi obliguen. És un altre cop a la indústria cultural i de l'espectacle. Per això s'estan buscant maneres d'esquivar els contagis mitjançant tecnologies l'element central de les quals és el mòbil, com no podia ser d'altra manera. Així, a Girona s'està fent una prova pilot, patrocinada per l'Ajuntament, la Universitat de Girona, les cambres de comerç de Girona i Barcelona i el Departament de Polítiques Digitals de la Generalitat, per engegar una aplicació denominada «Obrir Girona». El ciutadà podrà mostrar al mòbil els certificats de proves i vacunacions que, validats pel Col·legi de Farmacèutics, li permetran l'entrada a tota mena d'esdeveniments públics. Aquesta aplicació és una creació del Centre Blockchain de Catalunya.

De passada, que en preparin una altra per controlar els milers d'aplicacions, contrasenyes i protocols d'accés que ens obliguen a tenir per sobreviure. El progrés tecnològic que el capità Nemo propugnava —*mobilis in mobile*— no era ben bé això...

Nits de llum i so | De fet, ja no ve d'aquí. Si el consistori es pot gastar diners per estudiar «l'impacte del confinament en el paisatge sonor» de

la ciutat, i treure'n la valuosa conclusió que el soroll s'ha reduït a les zones amb més vida nocturna, qualsevol cosa és possible. Com posar una tanca perimetral al mirador del parc del Migdia —la broma ha costat 20.400 euros— perquè uns quants brètols hi feien gresques que molestaven el veïnat. Minúcies, en comparació amb les destrosses a l'estil *Kristallnacht* com a fi de festa habitual de cada manifestació de protesta. Hi ha molt de pa a l'ull, i no veure-hi és perillós, sobretot en política.

Mentrestant, l'oposició no perd pistonada a l'hora de posar pals a les rodes al pla d'inversions que preveia l'equip de govern. És cert que hi havia partides poc «productives» o, dit ras i curt, capricioses, però n'hi havia d'altres de ben necessàries: millores a diverses escoles, equipaments i vehicles per a les brigades municipals i per a la Policia Municipal, enllumenat... i moltes altres que de moment han quedat aturades. Això sí, s'havia de prioritzar la restricció horària als vehicles de motor a la carretera dels Àngels per afavorir els ciclistes. Com si tinguessin gaires miraments a l'hora de transitar a tota velocitat pels camins de Sant Daniel, Taialà, Sant Gregori i, fins i tot, a racons fins ara tranquils per als viants, com el volcà de la Crosa.

Un mar de llibres | Entre els establiments que han tancat, vençuts per la inacabable pandèmia, hi ha El Portal del Col·leccionista, al carrer de la Força, més conegut com a Can Cortés pel seu fundador, Joan Cortés. Des que va obrir les portes l'any 1974, han passat per aquell local famosos de tot arreu —i no solament col·leccionistes o bibliòfils—, atrets tant pels materials que Cortés ha anat aplegant amb paciència i saviesa com per la seva conversa, agradable i farcida d'anècdotes.

>> Joan Cortés, fundador d'El Portal del Col·leccionista, al carrer de la Força de Girona.

Ell i la seva filla intentaran digitalitzar el negoci, com tants d'altres. Esperem que aquells prestatges impassibles, l'olor de paper antic, la llum groguenca i aquella porta —sovint oberta de bat a bat quan feia bo— que impedia al temps fer de les seves, tinguin una nova vida en l'oceà binari.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > **XAVI XARGAY I OLIVA**

Cinema a Banyoles | A la segona meitat del segle passat, Banyoles va ser un punt de referència en la difusió cinematogràfica: el cineclub aplegava persones provinents d'arreu de la província per mirar pel·lícules de culte que estaven difícilment a l'abast del públic. Però durant el segle XXI, Banyoles ha estat orfe de sales de cinema: una és ara un bloc de pisos i el Teatre Municipal; l'altra, un bloc de pisos i un supermercat. Per això és lloable la iniciativa de l'Ajuntament d'adquirir un equipament tècnic nou per a l'Auditori: una pantalla de vuit metres d'amplada per sis metres d'altura i un projector d'alta definició. De moment, s'hi projectaran, a més de l'habitual documental del mes, les pel·lícules del Cicle Gaudí de Cinema, a més d'altres films puntuals, com els del cicle VOC d'Òmnium Cultural. L'aposta de l'Ajuntament és «incloure aquesta programació de cinema dins la programació estable de cultura de la ciutat amb la projecció de films diferents dels dels circuits comercials». Recupera, doncs, l'esperit inquiet i innovador del cinema club del segle passat. També és cert que, en aquells temps, els caps de setmana els banyolins havien de fer llargues cues per poder mirar una sessió doble.

>> Cartell per anunciar les xerrades d'Òmnium «Les baumes de l'Estany». (Foto: ÒMNIMUM DEL PLA DE L'ESTANY)